

Arrest

nr. 244 457 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, N.A.Q. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U verklaarde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig te zijn. U werd geboren in de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. U heeft daar ook heel uw leven gewoond in Afghanistan, in de vijfde gemeente/wijk van de stad. U volgde negen jaar onderwijs aan het Ustad Ghazi Khan Lycee. U heeft nooit buitenshuis gewerkt in Afghanistan. U verbleef samen met uw twee broers N.W. (...) (OV nr. X) en N.S. (...) (OV nr. X) in België.

U verliet Afghanistan om twee redenen. Enerzijds vreesde u zelf problemen te kennen wegens de vrees van uw broer W. (...) voor de taliban. Hij verliet het land in 2011 nadat hij als bewaker/beveiligingsagent problemen kreeg toen de taliban het Roshan-kantoor waar hij werkte overvielen. Er werd een onderzoek ingesteld en uw broer werd ondervraagd door de autoriteiten. Na tussenkomst van uw vader kwam hij vrij, maar nadien werd hij door onbekenden aangevallen: een keer in Kunduz, en een keer in Kabul waar hij nadien naartoe was gevlucht. Uw broer diende een eerste verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in, dat werd afgewezen. Uiteindelijk kwam hij naar België nadat u hier met uw andere broer S. (...) was aangekomen in 2015. W. (...) diende hier op 23 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Anderzijds vreesde u de taliban wegens de job van uw vader bij de veiligheidsdienst NDS (National Directorate of Security). Taliban waren te weten gekomen wat uw vader deed en begonnen hem te bedreigen onder meer via dreigtelefoons. Ze dreigden ermee zijn gezin iets aan te doen. Uiteindelijk besloot uw vader het ganse gezin naar het buitenland te sturen, terwijl hij zelf achterbleef in Afghanistan.

Onderweg raakten u en uw broer S. (...) echter gescheiden van uw moeder en andere gezinsleden en dienden jullie alleen verder te reizen van de smokkelaar. Jullie bereikten België waar jullie een eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Uw vader probeerde intussen uw moeder en andere broers en zussen terug naar Afghanistan te krijgen, maar er was geen nieuws van hun verblijfplaats. Op 4 november 2015 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legden u en uw broers S. (...) en W. (...) volgende documenten neer: een kopie van de taskara van W. (...) (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw broers werkbadge bij Saladin Security Company, een bundel kopieën van documenten in verband met de gewapende overval in de kantoren van Roshan, documenten in verband met het politieonderzoek dat daarna gevoerd werd, een bundel kopieën van foto's van jullie vader in zijn professionele context en in familieverband, een kopie van de werkbadge van uw vader, een kopie van de wapenvergunning van uw vader, een certificaat en een appreciatiebrief van het werk van uw vader en de enveloppe waarmee deze laatste documenten werden toegestuurd door een vriend van uw vader. Op 23 mei 2017 werd uw eerste verzoek om internationale bescherming van u en uw broers afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aangezien geen geloof werd gehecht aan de problemen van uw broer W. (...) met de taliban en de Afghaanse autoriteiten na een overval tijdens zijn werkuren, en omdat u en uw broer S. (...) de werkzaamheden van uw vader bij de NDS onvoldoende aannemelijk hadden gemaakt. In jullie hoofde werd tevens geoordeeld dat jullie beroep konden doen op het interne vluchtalternatief in Kabul waar jullie over een familiaal netwerk beschikten.

Tijdens de beroepsprocedure brachten jullie bijkomende stukken aan: informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en over het risico op vervolging, een link naar een video van 12 juli 2016, een usb-stick met videofragmenten van uw vader; screenshots van een facebookpagina, foto's, taskara van uw vader en een ziekenhuisattest van zijn opname na een aanval, foto's van uw vader op zijn werk, foto's van uw broers met hun vrienden binnen de ordediensten, foto's van uw oom, een dreigbrief van de taliban en een enveloppe. Jullie voegden eraan toe dat de oom bij wie jullie kort verbleven in Kabul de stad verlaten heeft en naar Turkije onderweg was; de twee andere ooms zouden overleden zijn. Ook uw zus zou overleden zijn na een schietpartij in Kunduz.

Op 9 april 2018 bevestigde de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) de weigeringsbeslissing van het CGVS inzake de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 9 november 2018 een tweede tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar dezelfde asielmotieven die u eerder al hebt aangehaald. U verklaarde dat uw broer en zus naar de stad gingen en aangevallen werden door onbekenden: uw zus S. (...) zou gedood zijn maar uw broer W. (...) kon vluchten. Uw broer W. (...) zou naar Frankrijk vertrokken zijn waar hij intussen een beschermingsstatus verkreeg. U herhaalde dat uw vader een hoge functie had bij de NDS. U bracht volgende nieuwe documenten aan: een kleurenkopie van een schoolattest, een kopie van het paspoort en visum voor India van uw oom Gul Muhammad als bewijs van zijn overlijden, bankuittreksels van uw vader die op pensioen is, ziekenhuisattesten van uw moeder en een visitekaartje van een ziekenhuis uit Kunduz als bewijs van haar terugkeer uit Iran, attesten van het werk van uw broer W.M. (...) voor "Corps" en een enveloppe. U had eerder niet vermeld dat uw broer W. (...) voor de Amerikanen had gewerkt en ook bedreigd werd omdat u dacht dat u al voldoende elementen had aangebracht voor een beschermingsstatus. Uw familie is ondergedoken bij een oom wegens de bedreigingen. Ook uw broer S. (...) diende diezelfde dag een volgend verzoek om internationale bescherming in en verwees hierbij naar dezelfde documenten.

Het CGVS verklaarde uw volgend verzoek op 18 februari 2019 niet-ontvankelijk. Het tweede verzoek van S. (...) werd op 27 maart 2019 eveneens niet-ontvankelijk verklaard. Jullie gingen hiertegen in beroep en legden nog enkele documenten voor waaruit moest blijken dat W. (...) de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in Frankrijk.

Vervolgens heeft de RvV beide beslissingen op 5 december 2019 vernietigd. De RvV merkte op dat u verder borduurde en volhardde in uw relaas, met name uw problemen met de taliban wegens de vrees van uw broer W. (...) voor de taliban en wegens de job van uw vader bij de veiligheidsdienst NDS, die eerder door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig bevonden werden. De RvV merkte op dat het louter afleggen van bijkomende verklaringen en voorleggen van documenten die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond kan worden beschouwd, hier niets aan wijzigt en geen afbreuk kan doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het initiële relaas. Echter was de RvV ook van oordeel dat, gelet op de gewijzigde omstandigheden met betrekking tot uw oudere broer die internationale bescherming kreeg in Frankrijk, de onduidelijkheid omtrent een familiaal netwerk in Kabul, en mede in aanmerking genomen uw jonge leeftijd, de mogelijkheid omtrent een redelijk intern verblijfsalternatief diende te worden onderzocht rekening houdende met de gewijzigde persoonlijke omstandigheden. Om die redenen werden uw dossier en dat van uw broer naar het CGVS teruggestuurd voor een aanvullend onderzoek.

Op 26 februari 2020 werden u en S. (...) nogmaals gehoord door het CGVS. U en uw broer verwezen naar de asielmotieven die jullie tijdens uw eerste asielprocedure hadden aangebracht. Jullie hadden het ook over de activiteiten voor de Amerikanen van jullie broer W.M. (...). U zei dat uw familie (ouders, broers W. (...), H. (...), H. (...), zussen A. (...) en B.Z. (...)) ondergedoken leeft bij uw oom M.A.R. (...) in Kunduz, zij zouden sinds hun terugkeer uit Iran in angst leven. Gezien de voormalige activiteiten van uw vader en uw broer W. (...) voor de Amerikanen dient uw familie de taliban nog steeds te vrezen. S. (...) verklaarde voorts dat elk contact met uw familie via whatsapp verloopt. Jullie ontkenden dat het Facebookprofiel dat het CGVS jullie liet zien dat van uw broer W. (...) is.

U legde tijdens het persoonlijk onderhoud nog kopie van volgende documenten neer: een Iraanse vluchtelingenkaart (amayesh) van uw oom L.M. (...) die in Iran woonde en er overleed, enkele foto's van uw oom M.A.R. (...) die schooldirecteur is in Kunduz.

Op 9 maart 2020 heeft uw advocaat het CGVS via e-mail op de hoogte gebracht van enkele wijzigingen die u en S. (...) aan jullie verklaringen willen aanbrengen. U zou na het gehoor nog met uw vader in Kunduz hebben gepraat en "een correcte weergave van de feiten" hebben gekregen. Zo blijkt dat het facebookprofiel dat tijdens het onderhoud uitvoerig werd besproken toch dat van jullie broer W. (...) is. Verder vertelde jullie vader dat uw moeder en andere gezinsleden al veel eerder uit Iran waren teruggekeerd dan jullie dachten, namelijk in de vijfde of zesde maand van 2015, of ongeveer veertig dagen na jullie vertrek uit Iran. Uw moeder was ernstig ziek en diende te worden opgenomen in een ziekenhuis, eerst in Kunduz en daarna in Kabul. W. (...) was vaak in Kabul, om daar uw moeder bij te staan maar ook om er sinds 10 oktober 2015 te werken bij het bedrijf Golden City Construction Company (GCC), waar hij heden nog altijd werkzaam is.

Ter staving van jullie gewijzigde verklaringen werden in bijlage van de e-mail nog volgende stukken overgemaakt: attesten in verband met de tewerkstelling van W. (...) als safety manager bij GCC, een attest van zijn eerdere tewerkstelling bij CORPS, een brief van GCC met overzicht van de plaatsen waar W. (...) heeft gewerkt, medische attesten met betrekking tot het verblijf van uw moeder in een ziekenhuis in Kabul in 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de asielmotieven die u al tijdens uw eerste asielprocedure heeft aangebracht, met name uw vrees voor de taliban omwille van de professionele activiteiten van uw vader. Echter merkte het Commissariaat-generaal in de beslissing d.d. 18 februari 2019 hieromtrent al het volgende op:

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraagproces dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet namelijk uw vrees voor de taliban wegens de werkzaamheden van uw vader

bij de NDS, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Zo herhaalt u dat uw vader een hoge functie had binnen de NDS en dat u van uw broer W. (...) niet veel mocht vertellen aan de asielinstanties aangezien u daarmee meer problemen kon krijgen. Hierbij dient te worden vermeld dat van u als verzoeker kan verwacht worden dat u net wel alle informatie waarover u beschikt meedeelt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, ook al adviseren anderen u iets anders. U voegt er verder aan toe dat uw vader intussen op pensioen is (zie Verklaring volgend verzoek vraag 17). U legt als bewijs bankuittreksels neer van zijn pensioen dat hij jaarlijks krijgt. Vooreerst dient te worden vermeld dat u met het louter herhalen van dit element nog steeds niet afdoende aannemelijk maakt dat uw vader werkelijk een hoge functie uitoefende bij de NDS. Bovendien blijkt uit het bankuittreksel niet voor welke dienst hij zou gewerkt hebben en dat hij binnen die dienst een hoge functie uitoefende. Hieruit kan worden afgeleid dat u wel nog in contact staat met uw vader. Desondanks slaagt u er nog steeds niet in voldoende informatie te geven over de werkelijke functie van uw vader. Wat betreft uw verwijzing naar de activiteiten van uw broer W. (...) die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, stelde het CGVS in de beslissing van 27 maart 2019 het volgende:

U voegde er tevens aan toe dat uw broer W. (...) ook voor de Amerikanen werkte, namelijk voor "Corps", en dat hij daardoor ook werd bedreigd (zie Verklaring volgend verzoek vraag 17). Uw broer moest stoppen met werken anders zouden ze zijn familieleden iets aandoen. U vreest hierdoor ook vervolgd te worden aangezien u naar school ging en dus een makkelijk doelwit was. Vooreerst dient te worden vermeld dat het feit dat u dit nu pas aanbrengt de geloofwaardigheid van dit element danig negatief beïnvloedt. U stelt dit niet eerder vermeld te hebben omdat u dacht al voldoende zaken te hebben aangebracht om aanspraak te maken op een beschermingsstatus. Nochtans werd ook tijdens uw eerste asielprocedure vermeld dat u alle elementen diende aan te brengen waardoor u een vrees voor vervolging koestert (CGVS p. 3). Aldus biedt u geen afdoende verklaring voor het achterhouden van deze informatie. Bovendien is het merkwaardig dat u zelf vaagweg vermeldt dat uw broer werkte voor "Corps", een niet nader gespecificeerde werkgever, terwijl de attesten gedetailleerdere informatie vermelden. Ook deze attesten betreffen trouwens slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet is gewaarborgd.

Wat betreft de andere stukken die u neerlegde, merkte het CGVS in de beslissing niet-ontvankelijk van uw broer het volgende op:

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De ziekenhuisattesten van uw moeder als bewijs van haar actuele verblijfplaats in Kunduz zijn ook slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet is gewaarborgd. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten relatief is, aangezien ze makkelijk te verkrijgen zijn op nietreguliere wijze, zowel binnen als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Het schoolattest dient hoogstens als bewijs van uw gevolgde scholing in Kunduz, een element dat niet ter discussie staat. De enveloppe bewijst dat u post krijgt.

Verder dient te worden gewezen op de beoordeling van de RvV die in het arrest 231376 van 5 december 2019 tot volgende slotsom kwam:

De Raad wijst erop dat verzoekende partij heden verder borduurt op en volhardt in haar relaas, met name haar problemen met de taliban wegens de vrees van haar broer N. W. voor de taliban en wegens de job van haar vader bij de veiligheidsdienst NDS, die reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden. Het gegeven dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas.

Tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud op 26 februari 2020 kon het CGVS vaststellen dat u en S. (...) ondanks de eerdere vaststellingen van de asielinstanties bleven vasthouden aan jullie vrees voor de taliban, waarbij andermaal werd verwezen naar het beroepsverleden van uw vader en broer W. (...). Het CGVS merkt wat dit betreft op dat intussen al afdoende is aangetoond dat aan die beweerde vrees niet het minste geloof kan worden gehecht. Dat blijkt overigens eens te meer, nu u in de e-mail van 9 maart 2020 moet toegeven dat uw broer W. (...) heden helemaal geen ondergedoken bestaan in Kunduz leidt, zoals u en uw broer tijdens het onderhoud van 26 februari 2020 volhielden, maar tot op heden in Kabul werkzaam was, zoals het CGVS meermaals opmerkte tijdens datzelfde gehoor. Het is niet aannemelijk

dat iemand die door de taliban zou worden opgejaagd al vele jaren in Kabul aan het werk is. De vaststelling dat jullie halsstarrig volhielden dat W. (...) altijd in het huis van uw oom in Kunduz verblijft en werkloos zou zijn, brengt jullie geloofwaardigheid bovendien opnieuw ernstige schade toe.

Gezien bovenstaand geheel van vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u opnieuw geen elementen aanbrengt die uw vrees voor de taliban aannemelijk zou maken. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het

algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als

ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk

collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. In de beslissing van S. (...) werd uitvoerig uiteen gezet waarom een hervestiging in Kabul in jullie geval zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd. Deze motivering kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. Uw moedertaal is Dari, tevens de voertaal in Kabul. U verklaarde elf jaar naar school te zijn gegaan in Afghanistan (CGVS, 1 december 2016, p.9), ondertussen bent u al een tijd in België en volgt u hier een opleiding tot chef-kok (CGVS, 26 februari 2020, p.14). U bent ook tewerkgesteld in een restaurant. Verwacht mag worden dat iemand met uw opleidingsniveau ook in Kabul aan de slag kan. Hetzelfde geldt voor A.Q. (...), die negen jaar naar school is gegaan (CGVS, 26 februari 2020, p.3), eveneens een opleiding tot kok volgde en als kok is tewerkgesteld (CGVS, 26 februari 2020, p.9).

Voorts uitten het CGVS en de RvV eerder al het vermoeden dat u en uw broer in Kabul stad over een afdoende familiaal opvangnetwerk beschikken, dat jullie kan ondersteunen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Tijdens de eerste asielpcedure verklaarden jullie een oom langs vaders zijde te hebben die in Kabul stad woont. W. (...) vertelde dat deze oom voor een buitenlandse organisatie werkte en met zijn gezin in de buurt van de luchthaven van Kabul stad verblijft (CGVS, gehoor W. (...), p.16). In tegenstelling tot wat u en A.Q. (...) beweerden, voegde W. (...) daar aan toe dat uw vader een goed contact had met zijn broer in Kabul (CGVS, W. (...), p.17). Wat er ook van zij, alleszins gaven jullie alledrie aan dat deze oom jullie een tijdlang opving in zijn huis in Kabul. Bovendien maakte W. (...) tijdens zijn asielpcedure in Zwitserland ook melding van een tweede en een derde oom die in Kabul woonachtig zijn. Echter stelde het CGVS al in de weigeringsbeslissing d.d. 23 mei 2017 vast dat W. (...), u en A.Q. (...) naar aanleiding van jullie verzoek in België geen melding maakten van deze twee ooms, wat jullie geloofwaardigheid verder ondermijnde en er opnieuw leek op te wijzen dat jullie in Kabul over een familiaal netwerk kunnen beschikken. De Raad stelde in het arrest d.d. 9 april 2018 vast dat u en A.Q. (...) voorhielden die twee andere ooms niet te kennen, "en dat eerste verzoekende partij (W. (...)) in onderhavig verzoekschrift plots wél weer erkent dat hij wel degelijk drie ooms had die in Kabul woonden". Wat voorts betreft jullie verklaring dat jullie oom J.M. (...) niet meer in Kabul is en de andere jullie tot voor kort onbekende ooms al geruime tijd geleden overleden zouden zijn, merkte de RvV eveneens in het arrest van 9 april 2018 het volgende op: "In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat zij recent vernomen hebben dat hun oom – bij wie zij kort hebben verbleven in Kabul – inmiddels vertrokken is uit Kabul omwille van problemen, zich bevindt in Iran en naar Turkije onderweg zou zijn en de overige twee ooms inmiddels overleden zijn, slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. De door verzoekers voorgelegde foto's van hun oom L.M.N. (L.M. (...), CGVS) vormen immers geen bewijs van het door hen geponeerde relaas dat hij zou zijn gestorven in 2015 tijdens een bomaanslag aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Voor het overige beperken verzoekers zich tot de blote bewering dat hun andere oom G. M. (G.M. (...), CGVS) gestorven is aan kanker, dat de oom J. M. (J.M. (...), CGVS) bij wie tweede en derde verzoekende partij kort verbleven zich thans in Turkije bevindt en dat hun zus S. is omgekomen bij een schietpartij in Kunduz. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers over een netwerk beschikken in Kabul. U brengt heden geen stukken aan die uw verklaringen met betrekking tot het vertrek uit Afghanistan van J.M. (...) of het overlijden van G.M. (...) en L.M. (...) zouden kunnen staven. U legt een kopie neer van enkele pagina's van een oud paspoort van G.M. (...), waaruit louter kan worden afgeleid dat hij in 2009 naar India reisde. Dat deze persoon aan kanker leed en aan deze ziekte overleden is, kan hieruit niet worden opgemaakt. De nauwelijks leesbare kopie van een Iraanse vluchtelingenkaart van een persoon die uw oom L.M. (...) zou zijn, toont niet aan dat L.M. (...) langdurig in Iran woonde en er ook gestorven is, zoals u heeft verklaard (CGVS, 26 februari 2020, p.7). Bovendien is dit in tegenstrijd met het eerder relaas waaruit moest blijken dat L.M. (...) in 2015 bij een bomaanslag in Kabul om het leven is gekomen (zie verzoekschrift waarvan sprake in het arrest van de RvV). Dergelijk weinig coherent relaas, dat op geen enkele manier wordt onderbouwd met overtuigende stukken, roept ernstige vragen op bij jullie bewering dat jullie ooms niet meer in Kabul zijn en onderschrijft de eerdere vaststelling dat jullie in Kabul kunnen rekenen op een familiaal netwerk.

Wat meer is, het lijkt er sterk op dat ook uw eigen gezin een sterkere band met Kabul heeft dan u wenst toe te geven. Het CGVS confronteerde u en A.Q. (...) tijdens jullie gehoor uitgebreid met het facebookprofiel van W.S. (...). Jullie erkenden dat het jullie broer W. (...) is wiens foto's op dit profiel te zien zijn. Echter bleven u (CGVS, 26 februari 2020, p.12) en A.Q. (...) (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.7, 8) volhouden dat het onmogelijk W. (...) kan zijn die achter deze account zit: een derde persoon zou dit profiel hebben aangemaakt en foto's van uw broer posten. Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig en blijktbaar hebben u en uw broer na het onderhoud ook het absurde van deze verklaringen ingezien. Na geruime tijd over uw verklaringen bij het CGVS te hebben nagedacht (pas tien dagen na het onderhoud stuurde uw advocaat een e-mail met het gewijzigde relaas) hebben jullie het CGVS laten weten dat deze account inderdaad uw broer W. (...) toebehoort, echter zouden jullie dit pas na het onderhoud via jullie vader hebben vernomen. Dit is niet geloofwaardig, te meer het CGVS kort na uw onderhoud, al tijdens het gehoor van A.Q. (...), al tot de vaststelling kwam dat de facebookaccount van W. (...) offline was gegaan, en dit ook zo meedeelde aan uw advocaat (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.11). Het heeft er dus alle schijn van dat u W. (...) al direct na uw eigen onderhoud opdroeg zijn profiel offline te halen. Dat de account al op 26 februari (nota bene de dag van het onderhoud) opnieuw verscheen met de melding "Moved to Kunduz", is overigens veelzeggend.

Ook op de zaken die jullie broer W. (...) in het verleden postte, hadden u en A.Q. (...) niet meteen een antwoord klaar. Immers verklaart W. (...) weliswaar van Kunduz afkomstig te zijn, echter geeft hij ook aan dat hij in Kabul woonachtig is en daar als "HSE manager" werkt voor GCC. Het feit dat u dat bleef ontkennen en telkens weer herhaalde dat W. (...) in Kunduz verblijft (CGVS, 26 februari 2020, p.10, 12), ook toen u de gegevens op zijn profiel of een foto van W. (...) met de vermelding "snow Kabul" te zien

kreeg, is merkwaardig en doet andermaal vermoeden dat u geen zicht wil bieden op de werkelijke verblijfplaats van W. (...) en mogelijks ook op die van uw andere gezinsleden. Uw gewijzigd relaas dat uw broer inderdaad al jaren voor GCC actief is maar op zijn werkplaats verblijft, lijkt dan ook rijkelijk te laat te komen, te meer u tijdens het onderhoud verklaarde dat u daags voordien nog telefonisch contact had met uw vader: "Ik had het nog over het interview, ik vroeg naar iedereen, iedereen is daar. Vader laat niemand toe naar ergens te gaan". Dat u tijdens uw onderhoud bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, moge dus duidelijk zijn. Immers kan niet worden ingezien waarom W. (...) zelf of uw familie u nooit iets zouden hebben verteld over het feit dat uw broer al jaar en dag woont en werkt in de hoofdstad. In zijn e-mail d.d. 9 maart 2020 stelt uw advocaat dat er onenigheid zou zijn tussen jullie en W. (...) die het u en uw broer kwalijk zou nemen dat jullie te weinig geld opsturen. Echter kan dit nooit een afdoende verklaring bieden voor uw zagezegde onwetendheid. Uw moeder, vader, broers of zussen in Afghanistan konden jullie wel op de hoogte hebben gebracht van zijn verblijf en werk in Kabul. Uit het feit dat jullie telkens weer in het bezit worden gesteld van documenten die zijn professionele activiteiten dienen te staven, kan tevens worden afgeleid dat W. (...) jullie allerminst slechtgezind is en jullie op alle mogelijke manieren tracht te helpen.

Verder wees het CGVS op het reisgedrag van W. (...) die, zoals blijkt uit de berichten op zijn facebookprofiel, in het verleden wel erg vaak tussen Kabul en Kunduz pendelde. "Tonight in Kabul Afg" (5 november 2014), een foto van W. (...) in Wazir Akbar Khan, Kabul (22 december 2014), een foto met commentaar "Today is Saturday, the path of Kabul" (14 februari 2015), een volgende foto met commentaar "Today. Friday, a few days trip to beautiful Kunduz" (22 mei 2015), een foto waarbij W. (...) "Goodbye dear Kunduz.. A trip to Kabul, hoping for a safe trip" schreef (3 juni 2015), vervolgens een foto met bijschrift "I came to Kunduz, a trip to the beautiful Kunduz friends" (9 juni 2015), enkele weken later is er alweer sprake van "traveling to Kabul" (26 juni 2015), vervolgens een foto van W. (...) in "Kabul park mall" (W. (...) in een shopping centrum, 3 juli 2015), nogmaals een "Trip to beautiful Kabul, hope safe trip, traveling to Kabul" (in 23 september 2015), "A few days trip to Kunduz" (21 oktober 2015). Dergelijke heen-en-weer gereis doet vermoeden dat uw familie niet enkel in Kunduz maar ook in Kabul een verblijfplaats heeft. U argumenteert dat uw broer voor zijn werk moest reizen, dat hij dan niet in Kabul moest zijn maar er slechts passeerde, bijvoorbeeld om te gaan werken in een district van Nangarhar (dat u evenwel niet bij naam kan noemen - CGVS, 26 februari 2020, p.11). Echter blijkt dit uit geen van deze foto's en bijhorende commentaren. Bovendien kan dit reisgedrag ook niet worden gelinkt aan zijn werk voor GCC, dat pas op 10 oktober 2015 een aanvang zou hebben genomen.

Eveneens merkwaardig is overigens dat uw broer dergelijke foto's en berichten ook postte in 2015, en zelfs in de periode dat u en uw familieleden in Iran zouden hebben verbleven. A.Q. (...) zegt daarover: "Hij was in Iran. U toont die foto's, ik ben verrast, ik vraag me af hoe dat kan als hij niet in Afghanistan was" (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.8). Dat dergelijke verklaringen geen verduidelijking brengen, ligt nogal voor de hand. Aldus rijst het vermoeden dat u ook over het vertrek van het hele gezin (behalve uw vader) naar Iran leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Dat blijkt overigens ook uit de rest van uw relaas. Zo kon het CGVS tijdens uw onderhoud op 1 december 2016 nog vaststellen dat u beweerde niet te weten waar uw moeder, broers en zussen zouden verblijven. U had hen naar eigen zeggen voor het laatst in Iran gezien, sindsdien zou er geen contact meer zijn geweest (CGVS, 1 december 2016, p.7, 8). Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat u op 9 maart 2020 via uw advocaat laat weten dat u heden zou hebben vernomen dat uw moeder, broers en zussen al veertig dagen na uw vertrek uit Iran naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd. U meent dat dit in de vijfde of zesde maand van 2015 moet zijn geweest. Vervolgens zou uw broer W. (...) vanaf oktober 2015 voor GCC zijn beginnen werken. Dient te worden opgemerkt dat het geenszins geloofwaardig is dat uw vader u niet eerder van de terugkeer van uw familieleden naar Afghanistan op de hoogte zou hebben gebracht. Immers zouden u en A.Q. (...) aldus al die tijd (minstens een jaar) niet op de hoogte zijn geweest van de hereniging van uw familie in Kunduz, en zou u in de waan hebben geleefd dat uw moeder, broers en zussen vermist waren (zie nogmaals uw verklaringen op 1 december 2016). Aan dergelijk relaas kan niet het minste geloof worden gehecht. Bovendien lijkt u nu uw vertrek uit Iran omstreeks april of mei 2015 te situeren (veertig dagen voor het vertrek van uw familie in de vijfde of zesde maand van 2015), terwijl u bij aankomst in België in november 2015 nog aangaf Afghanistan hoogstens twee maanden voordien te hebben verlaten (vragenlijst DVZ, 25 april 2016, vraag 32). Dat er van een verblijf van uw familie in Iran nooit sprake is geweest, blijkt overigens eens te meer als A.Q. (...) zich in eerste instantie niet lijkt te herinneren wat jullie eerder verklaarden, namelijk dat uw vader niet naar Iran meeging maar in Afghanistan achterbleef (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.6). Gezien jullie warrige en weinig coherente verklaringen hieromtrent, mag worden verondersteld dat uw familie gewoon in Afghanistan bleef en nooit naar Iran is gegaan. Daar uw broer W. (...) in dat jaar bovendien ook foto's postte waaruit kan worden afgeleid dat hij zeer geregeld in Kabul was, ook al voor oktober 2015 toen hij volgens uw gewijzigde verklaringen voor GCC zou zijn beginnen werken, kan bovendien met reden worden

vermoed dat uw broer, en mogelijks ook de rest van uw familie, ook toen al de mogelijkheid hadden om in Kabul te verblijven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie meer dan eens ongeloofwaardig zijn gebleken. U en A.Q. (...) hielden vol dat uw broer een ondergedoken bestaan leeft in Kunduz terwijl hij al jaren in Kabul woont en werkt, jullie legden tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het zogenaamde verblijf van jullie familie in Iran en boden geen verklaring voor het reisgedrag van uw broer W. (...), uit wiens commentaren kan worden afgeleid dat hij geregeld reisde tussen Kabul en Kunduz. De vaststelling dat u en A.Q. (...) over al die zaken bijzonder geheimzinnig doen, is bijzonder schadelijk voor jullie geloofwaardigheid en doet sterk twifelen aan het verblijf van de rest van uw familie in Kunduz. Veeleer lijkt het er inderdaad op dat jullie in Kabul over een familiaal netwerk kunnen beschikken.

Bovendien kan worden vermoed dat uw familie u financieel kan bijspringen. Uw vader zou intussen met pensioen zijn. In augustus 2018 ontving hij nog pensioengeld voor een bedrag van 196250 afghani, A.Q. (...) verklaarde dat jullie vader jaarlijks 250000 tot 260000 afghani krijgt uitgekeerd (verklaring DVZ, 16 oktober 2018, p.13), of meer dan 20000 afghani per maand. Naar Afghaanse maatstaven is dit geen mis bedrag, het minimumloon voor een medewerker van de overheid bedraagt amper 5000 afghani (zie informatie in het administratief dossier). De vaststelling dat dit bedrag cash werd uitbetaald door een filiaal van de Maiwand Bank in Khair Khana (Kabul), lijkt overigens opnieuw de band van uw familie met Kabul aan te tonen. Immers toont de informatie in het dossier aan dat Maiwand Bank ook in Kunduz is gevestigd. Het lijkt niet zeer logisch dat iemand die in Kunduz woont helemaal naar Kabul zou reizen om daar dergelijk bedrag in ontvangst te nemen. Verder kan worden gewezen op het gegeven dat uw broer al jarenlang werkzaam is als safety manager voor een bouwbedrijf, en wellicht ook een navenant inkomen heeft. Bovendien bevestigde A.Q. (...) dat jullie uit een welgestelde familie afkomstig zijn. Hij gaf evenwel aan dat er heden geen ander inkomen was dan het pensioen van uw vader en dat onder meer de eerdere problemen in Iran en het werkloos blijven van W. (...) maakten dat niet langer kan worden gesteld dat uw familie het financieel goed heeft (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.9). Echter werd hierboven aangetoond dat aan geen van deze elementen geloof kan worden gehecht, wat doet vermoeden dat uw familie momenteel allerminst financiële beslommingen kent. Bijkomend kan worden opgemerkt dat jullie broer W. (...) intussen de subsidiaire beschermingsstatus verwierf in Frankrijk (zie de kopie van zijn verblijfstitel die jullie neerlegden) en dat hij aldus in de mogelijkheid verkeert een inkomen te verwerven en de familie in Afghanistan financieel te ondersteunen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en (financiële) ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat zulks financieel onhaalbaar is. Bovendien gaf u aan dat uw familie ook daar dreigt te worden gevisieerd door de taliban (CGVS, 26 februari 2020, p.10). Zoals in deze beslissing werd aangetoond kan echter geen geloof gehecht worden aan de financiële perikelen van uw familie en al zeker niet aan jullie problemen met de taliban, zodat deze elementen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u en uw broer ter staving van jullie relaas hebben neergelegd en die hierboven nog niet werden besproken, herstellen jullie geloofwaardigheid niet. De foto's van uw oom G.A.R. (...) kunnen louter aantonen dat de man een schooldirecteur is in Kunduz. Dat uw familie in zijn huis verblijft, wordt hiermee niet aangetoond. De bijkomende stukken die u op 9 maart 2020 aan het CGVS heeft overgemaakt, kon u al veel eerder hebben neergelegd. Nogmaals kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat jullie pas na het onderhoud "een correcte weergave van de feiten" van jullie familie te horen zouden hebben gekregen. De attesten in verband met de tewerkstelling van W. (...) bij CORPS werden reeds eerder neergelegd en beoordeeld. Echter kan nog worden opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk is dat W. (...) al in 2012 dergelijk certificaat kreeg uitgereikt als bedanking voor zijn werk als safety officer, terwijl u in 2016 nog beweerde dat W. (...) op dat moment nog maar 19 of 20 jaar oud was (verklaring DVZ d.d.25 april 2016, vraag 17). Dat u over zijn leeftijd, over zijn tewerkstelling bij CORPS of over beide elementen bedrieglijke verklaringen aflegde, hoeft dan ook geen verder betoog. Wat betreft de certificaten van GCC, stelt het CGVS vast dat hieruit blijkt dat W. (...) sedert juni 2017 voor GCC aan projecten in de stad Kabul werkt. Dit bevestigt ook wat op zijn facebookprofiel staat vermeld. Het attest van GCC waarin wordt herhaald dat W. (...) achtereenvolgens in Mazar, Faryab en Kabul werkte (zie ook de certificaten), kan door eender wie van dit bedrijf zijn opgemaakt. Dit document, zonder vermelding van datum of van de naam van de auteur ervan, echter wel met verwijzing naar een onbestaande website, werd kennelijk op bestelling afgeleverd, getuige de vermelding dat uw broer in

Kabul werkt maar in Kunduz woont. Het feit dat een werkgever zulks vermeldt in een brief, maakt toch een bijzonder gesolliciteerde indruk. Wat tot slot betreft de medische attesten van uw moeder, merkt het CGVS op dat in deze beslissing niet wordt betwist dat uw moeder problemen kende met haar gezondheid. Echter lijkt het wel interessant om het medisch attest dat in Kunduz zou zijn uitgereikt te vergelijken met de stukken die afkomstig zijn van een hospitaal in Kabul. Deze laatste stukken zijn gedetailleerd en geloofwaardig, het attest dat van een hospitaal in Kunduz heeft dan weer een bijzonder summiere inhoud (amper vier regels), waarin ook nog eens melding wordt gemaakt van het feit dat de patiënt "in Kunduz, in het noorden van Afghanistan" zou wonen. Het lijkt weinig aannemelijk dat een arts dit zou vermelden en zich voor de rest zou beperken tot een knullige samenvatting van de diagnose van de arts in Kabul. Bovendien zijn deze attesten in tegenstrijd met wat wordt beweerd in de e-mail van 9 maart 2020. Namelijk wordt daarin gewag gemaakt van een eerste opname in Kunduz, waarna uw moeder naar een ander hospitaal in Kabul zou zijn gebracht. Echter blijken de attesten van het hospitaal in Kabul te dateren van 2017, terwijl dat van Kunduz in 2018 blijkt te zijn uitgereikt. Al deze zaken doen toch vermoeden dat het Kunduz attest vals is, opgesteld om de asielinstanties ervan te overtuigen dat uw moeder in Kunduz zou wonen. Hiermee lijkt andermaal te worden aangetoond dat u en uw broer louter de intentie hebben het CGVS te misleiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

"- de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn ;

- de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeker citeert artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en betoogt:

"Volgens UNHCR is er actueel geen veilig intern vestigingsalternatief in Kaboel voor jonge Afghanen.

(...)

Uw Raad heeft dit bevestigd in arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019.

(...)

Het recente rapport van UNCHR over Kabul als intern vluchtalternatief van december 2019 bevestigt deze positie:

(...)"

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Kabul. Hij doet gelden:

"In een recent verslag van de VN Veiligheidsraad wordt de volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd:

(...)

Ook de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) bevestigt dit in het zeer recente First Quarter Report van april 2020:

(...)

Meer specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul stelt UNAMA het volgende:

(...)

Het recente rapport van UNCHR over Kabul als intern vluchtalternatief van december 2019 bevat een overzicht van de veiligheidsincidenten tussen januari en september 2019:

(...)

Op 12 mei 2020 vond in Kabul een bijzonder bloedige aanslag plaats op een materniteit waarbij 23 burgers en een agent het leven lieten:

(...)

In de nasleep van 2 aanvallen, in Kabul en in Nangarhar riep de Afghaanse president op om het offensief tegen de Taliban te hervatten. De aanvallen leggen bovendien een hypotheek op de onderhandelingen over een vredesakkoord tussen de strijdende kampen in Afghanistan:

(...)

Bovendien rijzen er ernstige vragen over de impact van de terugtrekking van de Amerikaanse troepen op de veiligheidssituatie in Afghanistan en over de betrokkenheid van zowel de Taliban als de Afghaanse regering bij de vredesonderhandelingen:

(...)

Een studie over de situatie van Afghanen die vanuit Duitsland werden gerepatrieerd van september 2019 wijst op het significante aantal Afghanen die op korte termijn hun land van herkomst opnieuw verlaten:

(...)

Specifiek wat betreft de veiligheidssituatie voor terugkeerders wijst de Duitse studie op het verhoogde risico om het slachtoffer te worden van geweld:

(...)

Ook de vrees voor gedwongen rekrutering bij terugkeer is een realiteit:

(...)

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

(...)"

Verder gaat verzoeker in op de sociaaleconomische toestand in Kabul. In dit kader voert hij aan:

"Volgens het UNHCR moeten de volgende minimale voorwaarden voldaan zijn vooraleer men over een redelijk intern vestigingsalternatief kan spreken:

(...)

Voorts wijzen het recente rapport van UNHCR van december 2019 op de grote toename van het aantal IDP's en terugkeerders in Afghanistan vanaf 2016 die zich voornamelijk in Kabul vestigen, en de verslechterde socio-economische omstandigheden die hiermee gepaard gaan:

(...)

Verschillende bronnen wijzen op de hoge werkloosheidsgraad bij terugkeerders:

(...)

Ook de voedsel- en watervoorziening en hygiëne zijn problematisch in een stad waar de absorptiecapaciteit ruim werd overschreden:

(...)

Voor de verspreiding van het Coronavirus was de toestand van de gezondheidszorg in Afghanistan al bijzonder zorgwekkend. Zo blijkt uit een rapport van Nansen van februari 2020 het volgende:

(...)

Ondertussen heeft het coronavirus ook genadeloos toegeslagen in Afghanistan. De precare veiligheidssituatie zet de bestrijding van het virus onder druk. Volgens de statistieken van het John Hopkins-instituut ligt het aantal besmettingen momenteel rond de 13.000 en het dodental op 235.

(...)

Het coronavirus zet het al zwakke gezondheidszorgsysteem in Afghanistan onder grote druk. Een recent rapport van SIGAR vat de situatie als volgt samen:

(...)

Een rapport van OCHA van 30 mei 2020 bevestigt de uiterst zorgwekkende toestand:

(...)

UNHCR riep midden april al op tot het bieden van meer steun aan Afghanistan en zijn buurlanden. Afghanen uit Pakistan en Iran beslisten in grote getale om terug te keren naar hun thuisland. Hierdoor neemt de druk op sociale en medische diensten sterk toe. De gevolgen voor de Afghanen zal ook op economisch vlak te voelen zijn:

(...)

Bovendien rust op verwerende partij de verplichting om na te gaan of verzoeker zich op een veilige en legale manier toegang kan krijgen tot Kabul. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd."

Voorts gaat verzoeker in op zijn persoonlijke omstandigheden. Daarbij geeft hij aan:

"Volgens de UNHCR Guidelines moeten de persoonlijke omstandigheden van een individu steeds in rekening worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van het interne vestigingsalternatief:

(...)

Verwerende partij beweert dat op grond van de persoonlijke omstandigheden er redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker zich in Kabul gaat vestigen. Opvallend is dat verwerende partij deze stelling voornamelijk baseert op vermoedens.

Verzoeker zou volgens verwerende partij beschikken over een afdoende familiaal opvangnetwerk in Kabul omwille van de aanwezigheid van verzoekers broer en 3 ooms.

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing terecht aan dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker heeft spijt van de beslissing en zag zijn fout in. Bij monde van zijn advocaat gaf verzoeker op 9 maart 2020 per e-mail aan verwerende partij te kennen gegeven dat verzoekers broer, W. (...), wel degelijk verblijft in Kabul en aldaar werkzaam is bij het bedrijf Golden City Construction Company sinds midden 2015. Echter, recent vernam verzoeker van zijn broer dat hij in vanaf 12 september 2020 zal worden overgeplaatst naar Maidan Wardak. Dit blijkt uit een schrijven van GCC, de werkgever van W. (...). (Stuk 9)

Wat betreft de aanwezigheid van verzoekers ooms aan vaderszijde in Kabul komt verwerende partij niet verder dan loutere speculaties. Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen dat J.M. (...) Afghanistan heeft verlaten en G.M. (...) en L.M. (...) beiden overleden zijn. Waar J.M. (...) op heden verblijft is voor verzoeker en zijn familie onduidelijk. Verzoeker gaf aan dat de verstandhouding met zijn oom niet goed was. Verzoeker deed wat binnen zijn mogelijkheden lag om documenten van de betrokken ooms te verzamelen en voor te leggen aan verwerende partij. Verzoeker benadrukt dat de bewijslast van het interne vestigingsalternatief bij verwerende partij ligt. Dit werd door Uw Raad al meermaals bevestigd en vloeit voort uit art. 8 van de Kwalificatierichtlijn.

Tot slot hield verwerende partij op geen enkele wijze rekening met het verwesterde profiel van verzoeker. Dat verzoeker zou opvallen door zijn accent, klederdracht, gedrag, houding ten opzichte van geloof en maatschappij, staat vast. Verder zal echter duidelijk worden dat verzoeker hierdoor als terugkeerder een ernstig risico op vervolging loopt in Afghanistan.

In de vijfjaar dat hij uit Afghanistan is weggeweest is een wereld en een bewustzijn voor hem opengegaan en hij kan niet elke dag elk uur veinzen dat hij niet veranderd is, dat hij hier geen voorhuwelijkse relatie heeft gehad met een vrouw. Hij past gewoon niet meer in de Afghaanse manier van leven en dat op zich gaat gepaard met reële risico's.

Ten eerste blijkt uit de rechtspraak van het EHRM specifiek met betrekking tot een risico voor terugkeerders naar Afghanistan dat wie gepercipieerd wordt als iemand die sociale, religieuze normen overschrijdt en straffen riskeren die gaan van isolement en stigmatisering tot eengerelateerde misdaden. Transgressie van sociale normen kan zowel in een gemeenschaps- of familiale context zijn en kan ook bv onenigheid zijn over hoe het familiaal leven dient te verlopen. Het EHRM wijst er in dat arrest op dat er geen specifieke omstandigheden eigen aan het geval zijn die aantonen dat de betrokkene effectief zo zal behandeld worden, maar dat het Hof het algemene risico aangegeven door statistische en internationale rapporten niet kan negeren.

EHRM, N. t. Zweden, nr. 23505/09, 20 juli 2010:

(...)

Deze rechtspraak zou moeten duidelijk maken dat men een risico dat gesubstantieerd wordt in verschillende rapporten en dat zijn oorzaak vindt in een verandering (echt of gepercipieerd) die plaatsgevonden heeft na de vlucht, in het gastland, en zich uitsluitend in de toekomst afspeelt, nooit volledig concreet kan gemaakt worden en dat een zekere mate van speculatie niet valt uit te sluiten. In het arrest Paposhvili tegen België heeft het EHRM ook geoordeeld dat een zekere graad van speculatie over wat iemand overkomen zal na verwijdering niet uit te sluiten valt (EHRM, Paposhvili t. België, 13 december 2016, §178).

UNHCR heeft in de richtlijnen van 2018 nu voor de tweede maal het profiel van individuen die gepercipieerd worden als verwesterd opgenomen als risicoprofiel. UNHCR focust daarbij op terugkeerders en hoe kwetsbaar ze zijn.

UNHCR geeft aan dat terugkeerders moeite hebben hun leven herop te bouwen. Dat ze erg kwetsbaar zijn en moeilijk toegang hebben tot levenswijze, eten en onderdak, en niet veilig in hun regio geraken:

(...)

Voor terugkeerders uit Westerse landen wordt dan verduidelijkt dat er rapporten zijn dat ze bedreigd werden, gefolterd of gedood door AGE's omdat men aannam dat ze waarden hadden overgenomen die westers waren of buitenlanders in hun eigen land geworden werden, of dat ze spionnen waren gesteund door een westers land. De klemtoon ligt erop dat AGE's dit zo aannemen en dat het niet noodzakelijk ook zo is. Terugkeerders worden behandeld met achterdocht door hun gemeenschap:

(...)

Ook de EASO Guidance Note over Afghanistan van juni 2019 voorziet in een afzonderlijk risicoprofiel:

(...)

UNHCR wijst erop dat terugkeerders uit westerse landen een erg kleine groep zijn die gemarginaliseerd wordt, dat ze gewoonlijk niet aanvaard worden, dat ze gezien worden als bedriegers en mislukkelingen, en opvallen door hun voorkomen en kledij. Er wordt ook gesteld dat achterdocht ten opzichte van Europese terugkeerders groter is naarmate ze langer in het buitenland geweest zijn. Jonge mannen lopen specifiek risico voor rekrutering door AGE's door hun hoge zichtbaarheid in rurale streken, sociale isolatie en gebrek aan netwerk en inkomen. Een terugkeerder kan je ook herkennen aan zijn haar, kledij

en stijl. Het is bijzonder moeilijk om weer aansluiting te vinden bij familie en gemeenschap, zeker op religieus vlak. Er is een duidelijk afwijzing:

(...)

Dit is een risico dat bij een eerste asielaanvraag nog niet in die mate aanwezig is, maar naarmate hij hier verscheidene jaren verblijft en zich ontplooit groter wordt.

Het is een risico dat voor de 2e maal in korte tijd is hernomen door UNHCR als een van de 15 risicoprofielen in de richtlijnen internationale bescherming voor Afghanistan.

Het is een risico dat erkend werd als risico door het EHRM.

Het is niet iets dat zomaar aan de kant kan geschoven worden, zonder verzoeker hier zelfs maar over te horen.

Uw Raad vernietigde reeds een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

(...)”.

Verzoeker concludeert:

“Verwerende partij heeft onvoldoende onderzoek gevoerd naar het redelijk karakter van Kabul als intern vestigingsalternatief voor verzoeker in het licht van de wijziging in de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR.

Uit alle beschikbare informatie blijkt duidelijk dat Kabul onmogelijk kan worden beschouwd als een redelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker.

De bewijslast dat Kabul een redelijk IVA zou vormen ligt volledig bij de asielinstanties. In casu werd dit niet bewezen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens algemene informatie (bijlagen 2-8, 10, 12-14), een kopie van een brief van de GCC (bijlage 9) neer.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van het door verzoeker aangevoerde artikel van richtlijn 2011/95/EU verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Dit artikel werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op de schending van artikel 8 van de voormelde richtlijn.

De inhoud en de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet worden in hetgeen volgt nader onderzocht en besproken.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt vastgesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden

konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de wereldwijde Covid-19 pandemie en op het gegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest met dit virus te worden besmet en/of een gebrekkige toegang zou hebben tot de gezondheidszorg, dient verder te worden opgemerkt dat dit virus over de hele wereld (en dus ook in België) rondwaart. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat hij in dit kader in een ander land dan zijn land van herkomst veiliger zou zijn en bescherming zou kunnen of moeten genieten tegen Covid-19.

Nog daargelaten dat de door verzoeker aangehaalde cijfers (13000 besmettingen en een dodental van 235) geenszins van zulke aard zijn dat zij toelaten te besluiten tot het bestaan van een veralgemeend en reëel risico voor eenieder die op het grondgebied vertoeft, dient te dezen hoe dan ook te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Covid-19 en/of een eventueel gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg ten gevolge van dit virus dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *Mohammed M'bodj t/ Belgische Staat*, randnummers 30-41; RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

3.5. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te weerleggen doch deze beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de asielmotieven die u al tijdens uw eerste asielprocedure heeft aangebracht, met name uw vrees voor de taliban omwille van de professionele activiteiten van uw vader. Echter merkte het Commissariaat-generaal in de beslissing d.d. 18 februari 2019 hieromtrent al het volgende op:

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet namelijk uw vrees voor de taliban wegens de werkzaamheden van uw vader bij de NDS, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Zo herhaalt u dat uw vader een hoge functie had binnen de NDS en dat u van uw broer W. (...) niet veel mocht vertellen aan de asielinstanties aangezien u daarmee meer problemen kon krijgen. Hierbij dient te worden vermeld dat van u als verzoeker kan verwacht worden dat u net wel alle informatie waarover u beschikt meedeelt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, ook al adviseren anderen u iets anders. U voegt er verder aan toe dat uw vader intussen op pensioen is (zie Verklaring volgend verzoek vraag 17). U legt als bewijs bankuittreksels neer van zijn pensioen dat hij jaarlijks krijgt. Vooreerst dient te

worden vermeld dat u met het louter herhalen van dit element nog steeds niet afdoende aannemelijk maakt dat uw vader werkelijk een hoge functie uitoefende bij de NDS. Bovendien blijkt uit het bankuittreksel niet voor welke dienst hij zou gewerkt hebben en dat hij binnen die dienst een hoge functie uitoefende. Hieruit kan worden afgeleid dat u wel nog in contact staat met uw vader. Desondanks slaagt u er nog steeds niet in voldoende informatie te geven over de werkelijke functie van uw vader.

Wat betreft uw verwijzing naar de activiteiten van uw broer W. (...) die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, stelde het CGVS in de beslissing van 27 maart 2019 het volgende:

U voegde er tevens aan toe dat uw broer W. (...) ook voor de Amerikanen werkte, namelijk voor "Corps", en dat hij daardoor ook werd bedreigd (zie Verklaring volgend verzoek vraag 17). Uw broer moest stoppen met werken anders zouden ze zijn familieleden iets aandoen. U vreest hierdoor ook vervolgd te worden aangezien u naar school ging en dus een makkelijk doelwit was. Vooreerst dient te worden vermeld dat het feit dat u dit nu pas aanbrengt de geloofwaardigheid van dit element danig negatief beïnvloedt. U stelt dit niet eerder vermeld te hebben omdat u dacht al voldoende zaken te hebben aangebracht om aanspraak te maken op een beschermingsstatus. Nochtans werd ook tijdens uw eerste asielprocedure vermeld dat u alle elementen diende aan te brengen waardoor u een vrees voor vervolging koestert (CGVS p. 3). Aldus biedt u geen afdoende verklaring voor het achterhouden van deze informatie. Bovendien is het merkwaardig dat u zelf vaagweg vermeldt dat uw broer werkte voor "Corps", een niet nader gespecificeerde werkgever, terwijl de attesten gedetailleerdere informatie vermelden. Ook deze attesten betreffen trouwens slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet is gewaarborgd.

Wat betreft de andere stukken die u neerlegde, merkte het CGVS in de beslissing niet-ontvankelijk van uw broer het volgende op:

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De ziekenhuisattesten van uw moeder als bewijs van haar actuele verblijfplaats in Kunduz zijn ook slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet is gewaarborgd. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten relatief is, aangezien ze makkelijk te verkrijgen zijn op nietreguliere wijze, zowel binnen als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Het schoolattest dient hoogstens als bewijs van uw gevolgde scholing in Kunduz, een element dat niet ter discussie staat. De enveloppe bewijst dat u post krijgt.

Verder dient te worden gewezen op de beoordeling van de RvV die in het arrest 231376 van 5 december 2019 tot volgende slotsom kwam:

De Raad wijst erop dat verzoekende partij heden verder borduurt op en volhardt in haar relaas, met name haar problemen met de taliban wegens de vrees van haar broer N. W. voor de taliban en wegens de job van haar vader bij de veiligheidsdienst NDS, die reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden. Het gegeven dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas.

Tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud op 26 februari 2020 kon het CGVS vaststellen dat u en S. (...) ondanks de eerdere vaststellingen van de asielinstanties bleven vasthouden aan jullie vrees voor de taliban, waarbij andermaal werd verwezen naar het beroepsverleden van uw vader en broer W. (...). Het CGVS merkt wat dit betreft op dat intussen al afdoende is aangetoond dat aan die beweerde vrees niet het minste geloof kan worden gehecht. Dat blijkt overigens eens te meer, nu u in de e-mail van 9 maart 2020 moet toegeven dat uw broer W. (...) heden helemaal geen ondergedoken bestaan in Kunduz leidt, zoals u en uw broer tijdens het onderhoud van 26 februari 2020 volhielden, maar tot op heden in Kabul werkzaam was, zoals het CGVS meermaals opmerkte tijdens datzelfde gehoor. Het is niet aannemelijk dat iemand die door de taliban zou worden opgejaagd al vele jaren in Kabul aan het werk is. De vaststelling dat jullie halsstarrig volhielden dat W. (...) altijd in het huis van uw oom in Kunduz verblijft en werkloos zou zijn, brengt jullie geloofwaardigheid bovendien opnieuw ernstige schade toe.

Gezien bovenstaand geheel van vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u opnieuw geen elementen aanbrengt die uw vrees voor de taliban aannemelijk zou maken. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

3.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan, dient voorts te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen

gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van Kabul, wordt in de bestreden beslissing op basis van de in deze beslissing aangehaalde landeninformatie met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het

algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

(...)

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als

ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Verzoeker brengt geen informatie bij die aan het voorgaande afbreuk kan doen. De informatie die hij aanreikt, ligt namelijk geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit de richtlijnen van en het gestelde door UNHCR kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, niet worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Nergens wordt door UNHCR immers opgeroepen om aan inwoners van Kabul, louter voortgaande op de veiligheidssituatie aldaar, internationale bescherming te verlenen. Dat Kabul(-stad) volgens UNHCR over het algemeen niet geschikt is als intern vestigingsalternatief, betekent dan ook geenszins dat de situatie er zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling of een bepaalde plaats als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd spelen namelijk ook andere overwegingen dan de veiligheidssituatie, zoals de sociaaleconomische en humanitaire situatie en de situatie specifiek voor interne ontheemden, een rol. De Raad treedt, dit op basis van het geheel van de voorliggende informatie, verweerder bij waar deze concludeert dat, hoewel zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen en geweld voordoen, er geen sprake is van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, alsmede dat de mate van het willekeurige geweld dat plaatsvindt in Kabul niet dermate hoog is dat dit op zich volstaat om te besluiten dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar en aanwezig is in Kabul-stad aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat Kabul via de aldaar gelegen internationale luchthaven op een veilige manier bereikbaar is, wordt door verzoeker verder niet weerlegd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing in het kader van het voorgaande met recht gesteld:

"U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij aanhaalt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en een eventuele hervestiging in Kabul (verhoogd) risico loopt omwille van het feit dat hij enige tijd in het buitenland heeft verbleven en verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden beschouwd, dient immers vooreerst te worden vastgesteld dat uit de informatie die verzoeker in deze aanhaalt niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hoewel uit deze informatie blijkt dat personen die na enige tijd vanuit het buitenland terugkeren enige mate van argwaan kunnen wekken en een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, kan uit deze informatie geenszins worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Verzoeker beperkt zich in deze immers tot de blote, algemene en ongefundeerde bewering dat hij bij een terugkeer zou opvallen door zijn accent, klederdracht, gedrag en houding ten opzichte van het geloof en de maatschappij. In zoverre verzoeker in dit kader beweert dat hij in België een voorhuwelijkse relatie zou hebben gehad, dient te worden vastgesteld dat hij dit op generlei wijze staft of aannemelijk maakt.

Zelfs indien zulks aangenomen zou kunnen worden, *quod non*, dan nog blijkt hieruit op generlei wijze dat in verzoekers land van herkomst ook maar iemand van dit gegeven op de hoogte zou zijn; laat staan dat verzoeker zou aantonen dat hij daarom zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn voorgehouden voorhuwelijkse relatie in België situeert in het verleden en niet aantoont of aannemelijk maakt dat deze heden nog zou bestaan. Wat betreft de overige aangevoerde elementen, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoeker zich in zijn land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare (kleding)voorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het loutere gegeven dat verzoeker zich in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van zijnentwege maken op zich geen inbreuk uit op zijn fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ingevolge zijn afwezigheid uit dit land en de verschillen tussen de dominante cultuur aldaar en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zouden kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen en elementen die verzoeker aanreikt, mede gelet op het voorgaande, niet blijkt, en dat verzoeker evenmin anderszins aantoont, dat verzoekers verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat van hem niet mag worden verwacht dat hij terugkeert naar en zijn leven hervat en opbouwt in Afghanistan. Verzoeker maakt gelet op het voorgaande niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden. Mede gelet op het voorgaande, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd of bekeerling zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt.

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker integraal wordt verwezen naar en geciteerd uit de motivering die werd opgenomen in de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam ten aanzien van verzoekers broer N.S., wiens beroep gekend is bij de Raad onder het rolnummer RvV 248 562. Bovendien blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze integraal beroept op dezelfde feiten, middelen, elementen en argumenten als deze die door zijn broer werden aangevoerd in het kader van diens beroep bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 244 456 van 19 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoekers broer, werd in dit kader geoordeeld:

"Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar met recht gesteld wordt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan juni 2019 <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een

zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. Uw moedertaal is Dari, tevens de voertaal in Kabul. U verklaarde elf jaar naar school te zijn gegaan in Afghanistan (CGVS, 1 december 2016, p.9), ondertussen bent u al een tijd in België en volgt u hier een opleiding tot chef-kok (CGVS, 26 februari 2020, p.14). U bent ook tewerkgesteld in een restaurant. Verwacht mag worden dat iemand met uw opleidingsniveau ook in Kabul aan de slag kan. Hetzelfde geldt voor A.Q. (...), die negen jaar naar school is gegaan (CGVS, 26 februari 2020, p.3), eveneens een opleiding tot kok volgde en als kok is tewerkgesteld (CGVS, 26 februari 2020, p.9)."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel onverlet laat, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Voorts uitten het CGVS en de RvV eerder al het vermoeden dat u en uw broer in Kabul stad over een afdoende familiaal opvangnetwerk beschikken, dat jullie kan ondersteunen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Tijdens de eerste asielpcedure verklaarden jullie een oom langs vaders zijde te hebben die in Kabul stad woont. W. (...) vertelde dat deze oom voor een buitenlandse organisatie werkte en met zijn gezin in de buurt van de luchthaven van Kabul stad verblijft (CGVS, gehoor W. (...), p.16). In tegenstelling tot wat u en A.Q. (...) beweerden, voegde W. (...) daar aan toe dat uw vader een goed contact had met zijn broer in Kabul (CGVS, W. (...), p.17). Wat er ook van zij, alleszins gaven jullie alledrie aan dat deze oom jullie een tijdlang opving in zijn huis in Kabul. Bovendien maakte W. (...) tijdens zijn asielpcedure in Zwitserland ook melding van een tweede en een derde oom die in Kabul woonachtig zijn. Echter stelde het CGVS al in de weigeringsbeslissing d.d. 23 mei 2017 vast dat W. (...), u en A.Q. (...) naar aanleiding van jullie verzoek in België geen melding maakten van deze twee ooms, wat jullie geloofwaardigheid verder ondermijnde en er opnieuw leek op te wijzen dat jullie in Kabul over een familiaal netwerk kunnen beschikken. De Raad stelde in het arrest d.d. 9 april 2018 vast dat u en A.Q. (...) voorhielden die twee andere ooms niet te kennen, "en dat eerste verzoekende partij (W. (...)) in onderhavig verzoekschrift plots wél weer erkent dat hij wel degelijk drie ooms had die in Kabul woonden". Wat voorts betreft jullie verklaring dat jullie oom J.M. (...) niet meer in Kabul is en de andere jullie tot voor kort onbekende ooms al geruime tijd geleden overleden zouden zijn, merkte de RvV eveneens in het arrest van 9 april 2018 het volgende op: "In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat zij recent vernomen hebben dat hun oom – bij wie zij kort hebben verbleven in Kabul – inmiddels vertrokken is uit Kabul omwille van problemen, zich bevindt in Iran en naar Turkije onderweg zou zijn en de overige twee ooms inmiddels overleden zijn, slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. De door verzoekers voorgelegde foto's van hun oom L.M.N. (L.M. (...), CGVS) vormen immers geen bewijs van het door hen geponeerde relaas dat hij zou zijn gestorven in 2015 tijdens een bomaanslag aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Voor het overige beperken verzoekers zich tot de blote bewering dat hun andere oom G. M. (G.M. (...), CGVS) gestorven is aan kanker, dat de oom J. M. (J.M. (...), CGVS) bij wie tweede en derde verzoekende partij kort verbleven zich thans in Turkije bevindt en dat hun zus S. is omgekomen bij een schietpartij in Kunduz. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers over een netwerk beschikken in Kabul. U brengt heden geen stukken aan die uw verklaringen met betrekking tot het vertrek uit Afghanistan van J.M. (...) of het overlijden van G.M. (...) en L.M. (...) zouden kunnen staven. U legt een kopie neer van enkele pagina's van een oud paspoort van G.M. (...), waaruit louter kan worden afgeleid dat hij in 2009 naar India reisde. Dat deze persoon aan kanker leed en aan deze ziekte overleden is, kan hieruit niet worden opgemaakt. De nauwelijks leesbare kopie van een Iraanse vluchtelingenkaart van een persoon die uw oom L.M. (...) zou zijn, toont niet aan dat L.M. (...) langdurig in Iran woonde en er ook gestorven is, zoals u heeft verklaard (CGVS, 26 februari 2020, p.7). Bovendien is dit in tegenstrijd met het eerder relaas waaruit moest blijken dat L.M. (...) in 2015 bij een bomaanslag in Kabul om het leven is gekomen (zie verzoekschrift waarvan sprake in het arrest van de RvV). Dergelijk weinig coherent relaas, dat op geen enkele manier wordt onderbouwd met overtuigende stukken, roept ernstige vragen op bij jullie bewering dat jullie ooms niet meer in Kabul zijn en onderschrijft de eerdere vaststelling dat jullie in Kabul kunnen rekenen op een familiaal netwerk."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe eenvoudigweg en op algemene wijze te poneren dat verweerder zich zou beperken tot speculatie en vermoedens en aan te geven dat hij vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen omtrent zijn ooms. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijven deze vaststellingen onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat meer is, het lijkt er sterk op dat ook uw eigen gezin een sterkere band met Kabul heeft dan u wenst toe te geven. Het CGVS confronteerde u en A.Q. (...) tijdens jullie gehoor uitgebreid met het facebookprofiel van W.S. (...). Jullie erkenden dat het jullie broer W. (...) is wiens foto's op dit profiel te zien zijn. Echter bleven u (CGVS, 26 februari 2020, p.12) en A.Q. (...) (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.7, 8) volhouden dat het onmogelijk W. (...) kan zijn die achter deze account zit: een derde persoon zou dit profiel hebben aangemaakt en foto's van uw broer posten. Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig en blijkbaar hebben u en uw broer na het onderhoud ook het absurde van deze verklaringen ingezien. Na geruime tijd over uw verklaringen bij het CGVS te hebben nagedacht (pas tien dagen na het onderhoud stuurde uw advocaat een e-mail met het gewijzigde relaas) hebben jullie het CGVS laten weten dat deze account inderdaad uw broer W. (...) toebehoort, echter zouden jullie dit pas na het onderhoud via jullie vader hebben vernomen. Dit is niet geloofwaardig, te meer het CGVS kort na uw onderhoud, al tijdens het gehoor van A.Q. (...), al tot de vaststelling kwam dat de facebookaccount van W. (...) offline was gegaan, en dit ook zo meedeelde aan uw advocaat (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.11). Het heeft er dus alle schijn van dat u W. (...) al direct na uw eigen onderhoud opdroeg zijn profiel offline te halen. Dat de account al op 26 februari (nota bene de dag van het onderhoud) opnieuw verscheen met de melding "Moved to Kunduz", is overigens veelzeggend.

Ook op de zaken die jullie broer W. (...) in het verleden postte, hadden u en A.Q. (...) niet meteen een antwoord klaar. Immers verklaart W. (...) weliswaar van Kunduz afkomstig te zijn, echter geeft hij ook aan dat hij in Kabul woonachtig is en daar als "HSE manager" werkt voor GCC. Het feit dat u dat bleef ontkennen en telkens weer herhaalde dat W. (...) in Kunduz verblijft (CGVS, 26 februari 2020, p.10, 12), ook toen u de gegevens op zijn profiel of een foto van W. (...) met de vermelding "snow Kabul" te zien kreeg, is merkwaardig en doet andermaal vermoeden dat u geen zicht wil bieden op de werkelijke verblijfplaats van W. (...) en mogelijks ook op die van uw andere gezinsleden. Uw gewijzigd relaas dat uw broer inderdaad al jaren voor GCC actief is maar op zijn werkplaats verblijft, lijkt dan ook rijkelijk te laat te komen, te meer u tijdens het onderhoud verklaarde dat u daags voordien nog telefonisch contact had met uw vader: "Ik had het nog over het interview, ik vroeg naar iedereen, iedereen is daar. Vader laat niemand toe naar ergens te gaan". Dat u tijdens uw onderhoud bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, moge dus duidelijk zijn. Immers kan niet worden ingezien waarom W. (...) zelf of uw familie u nooit iets zouden hebben verteld over het feit dat uw broer al jaar en dag woont en werkt in de hoofdstad. In zijn e-mail d.d. 9 maart 2020 stelt uw advocaat dat er onenigheid zou zijn tussen jullie en W. (...) die het u en uw broer kwalijk zou nemen dat jullie te weinig geld opsturen. Echter kan dit nooit een afdoende verklaring bieden voor uw zagezegde onwetendheid. Uw moeder, vader, broers of zussen in Afghanistan konden jullie wel op de hoogte hebben gebracht van zijn verblijf en werk in Kabul. Uit het feit dat jullie telkens weer in het bezit worden gesteld van documenten die zijn professionele activiteiten dienen te staven, kan tevens worden afgeleid dat W. (...) jullie allerminst slechtgezind is en jullie op alle mogelijke manieren tracht te helpen.

Verder wees het CGVS op het reisgedrag van W. (...) die, zoals blijkt uit de berichten op zijn facebookprofiel, in het verleden wel erg vaak tussen Kabul en Kunduz pendelde. "Tonight in Kabul Afg" (5 november 2014), een foto van W. (...) in Wazir Akbar Khan, Kabul (22 december 2014), een foto met commentaar "Today is Saturday, the path of Kabul" (14 februari 2015), een volgende foto met commentaar "Today. Friday, a few days trip to beautiful Kunduz" (22 mei 2015), een foto waarbij W. (...) "Goodbye dear Kunduz.. A trip to Kabul, hoping for a safe trip" schreef (3 juni 2015), vervolgens een foto met bijschrift "I came to Kunduz, a trip to the beautiful Kunduz friends" (9 juni 2015), enkele weken later is er alweer sprake van "traveling to Kabul" (26 juni 2015), vervolgens een foto van W. (...) in "Kabul park mall" (W. (...)) in een shopping centrum, 3 juli 2015), nogmaals een "Trip to beautiful Kabul, hope safe trip, traveling to Kabul" (in 23 september 2015), "A few days trip to Kunduz" (21 oktober 2015). Dergelijke heen-en-weer gereis doet vermoeden dat uw familie niet enkel in Kunduz maar ook in Kabul een verblijfplaats heeft. U argumenteert dat uw broer voor zijn werk moest reizen, dat hij dan niet in Kabul moest zijn maar er slechts passeerde, bijvoorbeeld om te gaan werken in een district van Nangarhar (dat u evenwel niet bij naam kan noemen - CGVS, 26 februari 2020, p.11). Echter blijkt dit uit geen van deze foto's en bijhorende commentaren. Bovendien kan dit reisgedrag ook niet worden gelinkt aan zijn werk voor GCC, dat pas op 10 oktober 2015 een aanvang zou hebben genomen.

Eveneens merkwaardig is overigens dat uw broer dergelijke foto's en berichten ook postte in 2015, en zelfs in de periode dat u en uw familieleden in Iran zouden hebben verbleven. A.Q. (...) zegt daarover: "Hij was in Iran. U toont die foto's, ik ben verrast, ik vraag me af hoe dat kan als hij niet in Afghanistan was" (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.8). Dat dergelijke verklaringen geen verduidelijking brengen, ligt nogal voor de hand. Aldus rijst het vermoeden dat u ook over het vertrek van het hele gezin (behalve uw vader) naar Iran leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Dat blijkt overigens ook uit de rest van uw relaas. Zo kon het CGVS tijdens uw onderhoud op 1 december 2016 nog vaststellen dat u beweerde niet te weten waar uw moeder, broers en zussen zouden verblijven. U had hen naar eigen zeggen voor het laatst in Iran gezien, sindsdien zou er geen contact meer zijn geweest (CGVS, 1 december 2016, p.7, 8). Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat u op 9 maart 2020 via uw advocaat laat weten dat u heden zou hebben vernomen dat uw moeder, broers en zussen al veertig dagen na uw vertrek uit Iran naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd. U meent dat dit in de vijfde of zesde maand van 2015 moet zijn geweest. Vervolgens zou uw broer W. (...) vanaf oktober 2015 voor GCC zijn beginnen werken. Dient te worden opgemerkt dat het geenszins geloofwaardig is dat uw vader u niet eerder van de terugkeer van uw familieleden naar Afghanistan op de hoogte zou hebben gebracht. Immers zouden u en A.Q. (...) aldus al die tijd (minstens een jaar) niet op de hoogte zijn geweest van de hereniging van uw familie in Kunduz, en zou u in de waan hebben geleefd dat uw moeder, broers en zussen vermist waren (zie nogmaals uw verklaringen op 1 december 2016). Aan dergelijk relaas kan niet het minste geloof worden gehecht. Bovendien lijkt u nu uw vertrek uit Iran omstreeks april of mei 2015 te situeren (veertig dagen voor het vertrek van uw familie in de vijfde of zesde maand van 2015), terwijl u bij aankomst in België in november 2015 nog aangaf Afghanistan hoogstens twee maanden voordien te hebben verlaten (vragenlijst DVZ, 25 april 2016, vraag 32). Dat er van een verblijf van uw familie in Iran nooit sprake is geweest, blijkt overigens eens te meer als A.Q. (...) zich in eerste instantie niet lijkt te herinneren wat jullie eerder verklaarden, namelijk dat uw vader niet naar Iran meeking maar in Afghanistan achterbleef (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.6). Gezien jullie warrige en weinig coherente verklaringen hieromtrent, mag worden verondersteld dat uw familie gewoon in Afghanistan bleef en nooit naar Iran is gegaan. Daar uw broer W. (...) in dat jaar bovendien ook foto's postte waaruit kan worden afgeleid dat hij zeer geregeld in Kabul was, ook al voor oktober 2015 toen hij volgens uw gewijzigde verklaringen voor GCC zou zijn beginnen werken, kan bovendien met reden worden vermoed dat uw broer, en mogelijks ook de rest van uw familie, ook toen al de mogelijkheid hadden om in Kabul te verblijven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie verklaringen over de verblijfplaatsen van jullie familie meer dan eens ongeloofwaardig zijn gebleken. U en A.Q. (...)hielden vol dat uw broer een ondergedoken bestaan leeft in Kunduz terwijl hij al jaren in Kabul woont en werkt, jullie legden tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het zogenaamde verblijf van jullie familie in Iran en boden geen verklaring voor het reisgedrag van uw broer W. (...), uit wiens commentaren kan worden afgeleid dat hij geregeld reisde tussen Kabul en Kunduz. De vaststelling dat u en A.Q. (...)over al die zaken bijzonder geheimzinnig doen, is bijzonder schadelijk voor jullie geloofwaardigheid en doet sterk twifelen aan het verblijf van de rest van uw familie in Kunduz. Veeleer lijkt het er inderdaad op dat jullie in Kabul over een familiaal netwerk kunnen beschikken."

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde motieven en de hierin gedane vaststellingen geen dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich ertoe te erkennen dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud leugenachtige verklaringen aflegde en te bevestigen dat zijn broer weldegelijk in Kabul verblijft en werkt, zonder hierover ook maar enige verdere duiding te verschaffen en zonder enige duidelijkheid te verstrekken over de overige, voormelde vaststellingen. Het spreekt voor zich dat verzoeker hiermee op generlei wijze afbreuk doet aan de voormelde motivering. Waar verzoeker heden beweert dat hij recent zou hebben vernomen dat zijn broer vanaf 12 september 2020 zou worden overgeplaatst naar Maidan Wardak, dient verder te worden opgemerkt dat deze bewering door hem niet aannemelijk wordt gemaakt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de brief die verzoeker ter staving van dit gegeven neerlegt slechts wordt bijgebracht in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, kan aan dit stuk bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht. Daarenboven vertoont deze brief een kennelijk gesolliciteerd karakter en werd deze opgesteld aan al wie het aanbelangt. Verder kan in het geheel niet worden uitgesloten dat deze brief werd geschreven en een inhoud bevat die werd opgesteld op de eenvoudige vraag en het aangeven van de broer van verzoeker, en dit met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader en ter adstructie van onderhavige beroepsprocedure. Hoe dan ook blijkt uit deze brief slechts dat er sprake is van een mogelijke overplaatsing van de broer van verzoeker medio september 2020, dat deze overplaatsing nog niet vast staat en dat hierover nog moet worden beslist door het ingenieursdepartement en op basis van de veiligheidsvoorwaarden. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de broer van verzoeker zou zijn of zou worden overgeplaatst, quod non, dan nog dient daarenboven te worden vastgesteld dat

deze in Kabul klaarblijkelijk beschikt over een netwerk dat verzoeker eventueel zou kunnen ondersteunen bij een hervestiging in deze stad.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Bovendien kan worden vermoed dat uw familie u financieel kan bijspringen. Uw vader zou intussen met pensioen zijn. In augustus 2018 ontving hij nog pensioengeld voor een bedrag van 196250 afghani, A.Q. (...) verklaarde dat jullie vader jaarlijks 250000 tot 260000 afghani krijgt uitgekeerd (verklaring DVZ, 16 oktober 2018, p.13), of meer dan 20000 afghani per maand. Naar Afghaanse maatstaven is dit geen mis bedrag, het minimumloon voor een medewerker van de overheid bedraagt amper 5000 afghani (zie informatie in het administratief dossier). De vaststelling dat dit bedrag cash werd uitbetaald door een filiaal van de Maiwand Bank in Khair Khana (Kabul), lijkt overigens opnieuw de band van uw familie met Kabul aan te tonen. Immers toont de informatie in het dossier aan dat Maiwand Bank ook in Kunduz is gevestigd. Het lijkt niet zeer logisch dat iemand die in Kunduz woont helemaal naar Kabul zou reizen om daar dergelijk bedrag in ontvangst te nemen. Verder kan worden gewezen op het gegeven dat uw broer al jarenlang werkzaam is als safety manager voor een bouwbedrijf, en wellicht ook een navenant inkomen heeft. Bovendien bevestigde A.Q. (...) dat jullie uit een welgestelde familie afkomstig zijn. Hij gaf evenwel aan dat er heden geen ander inkomen was dan het pensioen van uw vader en dat onder meer de eerdere problemen in Iran en het werkloos blijven van W. (...) maakten dat niet langer kan worden gesteld dat uw familie het financieel goed heeft (CGVS, 26 februari 2020, A.Q. (...), p.9). Echter werd hierboven aangetoond dat aan geen van deze elementen geloof kan worden gehecht, wat doet vermoeden dat uw familie momenteel allerminst financiële beslommeringen kent. Bijkomend kan worden opgemerkt dat jullie broer W. (...) intussen de subsidiaire beschermingsstatus verwierf in Frankrijk (zie de kopie van zijn verblijfstitel die jullie neerlegden) en dat hij aldus in de mogelijkheid verkeert een inkomen te verwerven en de familie in Afghanistan financieel te ondersteunen.”

Verzoeker laat de voormelde motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gehandhaafd.”

De voormelde motieven gelden ook voor verzoeker.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht aangegeven:

“Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en (financiële) ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat zulks financieel onhaalbaar is. Bovendien gaf u aan dat uw familie ook daar dreigt te worden gevisieerd door de taliban (CGVS, 26 februari 2020, p.10). Zoals in deze beslissing werd aangetoond kan echter geen geloof gehecht worden aan de financiële perikelen van uw familie en al zeker niet aan jullie problemen met de taliban, zodat deze elementen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Kabul beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u en uw broer ter staving van jullie relaas hebben neergelegd en die hierboven nog niet werden besproken, herstellen jullie geloofwaardigheid niet. De foto's van uw oom G.A.R. (...) kunnen louter aantonen dat de man een schooldirecteur is in Kunduz. Dat uw familie in zijn huis verblijft, wordt hiermee niet aangetoond. De bijkomende stukken die u op 9 maart 2020 aan het CGVS heeft overgemaakt, kon u al veel eerder hebben neergelegd. Nogmaals kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat jullie pas na het onderhoud "een correcte weergave van de feiten" van jullie familie te horen zouden hebben gekregen. De attesten in verband met de tewerkstelling van W. (...) bij CORPS werden reeds eerder neergelegd en beoordeeld. Echter kan nog worden opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk is dat W. (...) al in 2012 dergelijk certificaat kreeg uitgereikt als bedanking voor zijn werk als safety officer, terwijl u in 2016 nog beweerde dat W. (...) op dat moment nog maar 19 of 20 jaar oud was (verklaring DVZ d.d.25 april 2016, vraag 17). Dat u over zijn leeftijd, over zijn tewerkstelling bij CORPS of over beide elementen bedrieglijke verklaringen aflegde, hoeft dan ook geen verder betoog. Wat betreft de certificaten van GCC, stelt het CGVS vast dat hieruit blijkt dat W. (...) sedert juni 2017 voor GCC aan projecten in de stad Kabul werkt. Dit bevestigt ook wat op zijn facebookprofiel staat vermeld. Het attest van GCC waarin wordt herhaald dat W. (...) achtereenvolgens in Mazar, Faryab en Kabul

werkte (zie ook de certificaten), kan door eender wie van dit bedrijf zijn opgemaakt. Dit document, zonder vermelding van datum of van de naam van de auteur ervan, echter wel met verwijzing naar een onbestaande website, werd kennelijk op bestelling afgeleverd, getuige de vermelding dat uw broer in Kabul werkt maar in Kunduz woont. Het feit dat een werkgever zulks vermeldt in een brief, maakt toch een bijzonder gesolliciteerde indruk. Wat tot slot betreft de medische attesten van uw moeder, merkt het CGVS op dat in deze beslissing niet wordt betwist dat uw moeder problemen kende met haar gezondheid. Echter lijkt het wel interessant om het medisch attest dat in Kunduz zou zijn uitgereikt te vergelijken met de stukken die afkomstig zijn van een hospitaal in Kabul. Deze laatste stukken zijn gedetailleerd en geloofwaardig, het attest dat van een hospitaal in Kunduz heeft dan weer een bijzonder summiere inhoud (amper vier regels), waarin ook nog eens melding wordt gemaakt van het feit dat de patiënt "in Kunduz, in het noorden van Afghanistan" zou wonen. Het lijkt weinig aannemelijk dat een arts dit zou vermelden en zich voor de rest zou beperken tot een knullige samenvatting van de diagnose van de arts in Kabul. Bovendien zijn deze attesten in tegenstrijd met wat wordt beweerd in de e-mail van 9 maart 2020. Namelijk wordt daarin gewag gemaakt van een eerste opname in Kunduz, waarna uw moeder naar een ander hospitaal in Kabul zou zijn gebracht. Echter blijken de attesten van het hospitaal in Kabul te dateren van 2017, terwijl dat van Kunduz in 2018 blijkt te zijn uitgereikt. Al deze zaken doen toch vermoeden dat het Kunduz attest vals is, opgesteld om de asielinstanties ervan te overtuigen dat uw moeder in Kunduz zou wonen. Hiermee lijkt andermaal te worden aangetoond dat u en uw broer louter de intentie hebben het CGVS te misleiden."

Verzoeker kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen met zijn verwijzing naar de richtlijnen van en het gestelde door UNHCR. Door UNHCR wordt immers slechts aangegeven dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen niet voorhanden is in Kabul doch wordt niet aangegeven dat het toepassen van een intern vestigingsalternatief in alle gevallen onmogelijk zou zijn. Gelet op de voormelde, specifieke en persoonlijk omstandigheden in hoofde van verzoeker, kan worden aangenomen dat zulk intern vestigingsalternatief *in casu* en in zijner hoofde weldegelijk voorhanden is in Kabul.

Verder weerlegt verzoeker de voormelde vaststellingen niet met zijn verwijzing naar (informatie over) de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Kabul. Uit deze informatie blijkt immers in het geheel niet dat eenieder die naar Kabul terugkeert en/of zich hervestigt in deze stad zou dreigen terecht te komen in een dermate moeilijke sociaaleconomische en humanitaire situatie dat deze op zich kan worden gelijkgesteld met of het risico met zich zou brengen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat dit in hoofde van verzoeker en *in concreto* zo zou zijn, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent zijn profiel, situatie, netwerk en (financiële) ondersteuning in Kabul in het geheel niet worden aangenomen en wordt door verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande nog wijst op rechtspraak die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde, dient tot slot te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT